

Suhai Pál

Parázs

Babics Imrének

Amit magamnak kértem rég, szigorúan, bizalmasan,
kívánhatom talán most már tenéked is, szemedbe is,
remeteként Bakonyszücsben ki elvonultan élsz, hogy írj,
hogy éld, Imre, a műveddel az Ég örök varázslatát –
lények között Te legföldibb, lények között oly egyszerű,
akár egy kő a tóparton, és ilyen műved súlyra is.
Mozdíthatom, de nem könnyen, a *Gnózisod* akár Juhász
Ferenc verse, a *Tékozló ország*, dantei látomás,
mint ő, Te is beoltottad éles szemzőkésed acél
hegyével a vers hajlékony ágát a korszerű regény,
egy Joyce eposzi törzsébe. Műved három regiszteren
játszik velem, de egyszerre. Szinte nem is tudom, hogyan
fogjak neki, hogy’ olvassam. Verses regény a műfaja?
Hozzám egy mai Puskinnak a hangja így beszél, ilyen?
Vagy minthogyha a legtisztább vers érce zengne, melyben a
Takáts Gyula-i tájlíra szép természetszemléletét
felülírja a versmondattól ó-hermetizmusával? Ó,
felülírja e költészet. S hadrendbe állva, íme, ők,
hexameter-falanxukkal, zárt sorokban a hopliták
nehézfegyverzetű népe, szabályos verssorokban – ám
könnyűfegyverzettel mások, gyalog, lovas „szabálytalan”
prózasorokban. Így küzdnek. Így is, úgy is minduntalan
egy vak dalosra, Elsőre figyelmeztetnek engem ők.
És ezt kell tennem, „csúszkálnom”, Imre, kedved szerint, ma is.
Ha megjátsszod a glissandót, egyik bugyrából engemet
a Lét rögtön a másikba, a tűzből jéghidegbe vet.
Barázdáidon elbotlom, míg ezt találgatom, a mű
sokhangú fabulájának elbeszélői szólamát.
Néha egy pimasz macskáét. Mit egyét! Bnuckóét, vele
e bájos E. T. A. Hoffmann- és Eliot-paródiát.

SUHAI PÁL (1945) költő, esszéíró, műfordító. Utóbbi kötete: *Casanova visszanéz* (2020).

De Bulgakov remekművét, *A Mester és Margaritát*
is megidézi ám könyved – elorzott rangra lánymosolyt.
Te Emlék, Béla és Atkó végül kudarcba fulladó
groteszk szövetkezését, ezt idézed biztatásul. Ez,
megváltástervük íratta regényedet, alakjaid
lírauralmi ábránddal kacérkodó történetét?
Olvashatom, de kés kőben! – majd olvad s olvaszt engem is.
Műved rabelais-i bőségét s jókedvét, a gonoszkodót
rám egy-hullámban árasztja, s azon kapom magam, hogy e
fogyasztóiség-bírálat ellenutópiáinak
fantasztikus remeklése mind hangosabban s egyre csak
belőlem, már belőlem szól. A kifejezés e pazar
tűzijátékán lassacskán elnémulok, elhalkulok.
Parázs, amely meggyúlt egyszer és most magába fojtva ég.

Ujvárossy László: *Érzelmeik felszabadítása egy rideg térből 3.*, 1978